

have været gunstige. Der synes ikke at være Tegn til, at de første Gang begaaede Forbrydelsers Antal ere tagne til, men det synes, som om Recidiverne, Tilbagefaldene, ere blevne færre, og det lader navnlig til, at selve den Trusel, som ligger i den betingede Straffedom, har virket til at kalde vedkommende til Bevidsthed om sin Samfundspligt, til fremtidig at holde ham inden for Loven. Der er i Afhandlinger, som have været forelagt de nordiske Juristmøder i 1890 og 1896, givet statistiske Oplysninger. De statistiske Oplysninger ere efter deres Væsen magre og ikke absolut afgørende eller udtømmende, fordi den hele Indretning endnu saa overvejende er ny, men alle de Oplysninger, som have foreligget fra de Lande, som have indført Instituttet i den Form, hvori man kender det i den angel-sachsiske Verden, nemlig saaledes, at det er Domstolene, der udtale, at den betingede Straffedom ikke skal fuldbyrdes, ere gunstige. Derimod synes Oplysningerne uægtelig noget mindre gunstige, hvor man har, om jeg saa maa sige, forfalsket Instituttet, saaledes i Tyskland, igennem den preussiske og sachsiske Forordning, hvorved man har indført en betinget Benaadning i Stedet for en betinget Straffedom, hvor man har ladet det være Regeringen, Øvrigheden, som har faaet Ret til at benaade, men benaade paa Vilkaar, saaledes at Straffuldbyrdelsen kan indtræde senere. Det er vistnok heller ikke saa underligt. Forholdet er jo dette, at vi herhjemme have Retsregler, som i nogen Grad pege i et lignende Spor som det her foreliggende Lovforslag. Vi have jo siden 1873 kendt den betingede Løsladelse af Straffanger. Vi kende i vor Politiretsprocedure Advarslen, som saa hyppigt anvendes mod den, der første Gang gør sig skyldig i en mindre Politiforseelse. Vi have jo Benaadningsretten og Justitsministerens Ret til at frafalde Paatale. Det er særlig de sidste Institutioner, som ville være beslægtede med det her foreliggende. Imidlertid synes det, — da vi ikke have Instituttet her i Landet, kunne vi kun tale paa Grundlag af Erfaringerne fra andre Lande — at selve Dommen, den betingede Straffedom indeholder en stærkere Advarsel end dette, at en kriminal Undersøgelse er paabegyndt, men Paatale senere frafaldes, og det synes ogsaa paa den anden Side, at den ligefrem lovbestemte, domsbestemte Garanti, vedkommende har for Straffrihed, naar han forholder sig vel en Periode efter Dommen, indeholder noget, som er bedre end Be-

naadning, ogsaa end den betingede Benaadning. Det synes, at kun, naar man udfører Instituttet i den her foreslaede Form, som en betinget Straffedom, opnaar man de gode Virkninger, som Systemet synes andre Steder at have ført med sig.

Hvad vort Forslag angaar, er det jo naturligvis ikke vor Sag at gøre opmærksom paa Mangler, som Lovforslaget kunde have, de ville sikkert blive fremdragne fra anden Side. Lovforslaget har imidlertid været Offentligheden tilgængeligt i nogle Maaneder, og jeg skal da ikke undlade at gøre opmærksom paa, at der ogsaa mellem Forslagsstillerne selv har været nogen Tvivl om Bestemmelsen i § 5 om, hvad Virkningen skal være af den betingede Straffedom. Der er her et Punkt, som ogsaa andetsteds har fremkaldt Usikkerhed og Tvivl, og Forslagsstillerne ere særdeles villige til at modtage Belæring, for saa vidt vi paa dette Punkt ikke skulde have været heldige. Dette er for saa vidt af mindre Betydning. Af noget større Betydning er det, at Forslagsstillerne i § 1 som Momenter, der kunne blive stillede som et Slags udtrykkelig udtalt Vilkaar for Udsættelse af Straffedommens Fuldbyrdelse, kun har nævnt Erstatning, altsaa at vedkommende lover at betale Erstatning, og at denne virkelig erlægges. Man er just i de allersidste Aar bleven opmærksom paa, at man ogsaa kunde opstille andre Betingelser, f. Eks. at vedkommende skulde tage Ophold paa et bestemt Sted, at vedkommende skulde love at føre et ordentligt Liv, at søge en Tjeneste eller opnaa en saadan Tjeneste, at vedkommende skulde afholde sig fra stærke Drikke og lign. Det vil sikkert være i de ærede Medlemmers Erindring, at en dansk Retsbetjent har foregrebet Instituttet om de betingede Straffedomme ved at frikende en Forbryder paa Vilkaar af, at han afholdt sig fra stærke Drikke. Det ser ud til, at denne udmærkede fremskridtsvenlige Birkedommer ikke har været fuldkommen heldig med det Eksempel; han der har faaet i Hænde, idet det synes, at vedkommende gentagne Gange ved Flugt har undraget sig at komme ind paa den mere menneskeværdige Tilværelse, Birkedommeren ønskede, han skulde leve under. Det er oven i Købet, har jeg set, blevet sagt i den Anledning, at det er en stor Uret, man har begaaet mod vedkommende, det var en stor Skam, han havde Ret til at faa sin Straf, men saa skulde han ogsaa være færdig, saa skulde han have Lov at drikke saa meget han vilde, og saa skulde der ikke være